

der er i Uovereensstemmelse med sig selv ved denne Leilighed. I det Hele taget vil jeg takke den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 2den Valgfreds (Krog) for det Foredrag, han har holdt i Aften, thi naar Læserne af disse Forhandlinger læse dette Foredrag umiddelbart efter at have læst det, han holdt i Eftermiddagsmødet, saa vil den Karakter, hvormed det sidstnævnte Foredrag fremtræder, blive en ganske anden; det vil da blive saa formildt, at man vil see, at man har misforstaaet ham overordentlig i det første Foredrag. Hans Foredrag i Aften aandede Frisindethed, Velvillie for Menigheden, Medfølelse for, at den kan vinde den fornuftige Frihed; men den Mand var jeg ikke istand til at opdage i det Foredrag, han holdt i Eftermiddags. Jeg anseer derfor hans Foredrag nu som en forklarende Tilføining til det andet, som nu staaer for mig som et ganske andet, end da jeg hørte det. Den ærede Taler havde med Hensyn til en af de Indvendinger, der bleve gjorte imod ham, ikke Andet at bemærke, end at han nu havde seet, at han havde gjort Forslagsstillerne Uret ved at sige, at de ikke vilde staffe de fornødne Kirkebøger førte. Men da han nu seer, at der virkelig er tænkt paa at staffe de fornødne Kirkebøger ordentlig og akkurat førte som tidligere, saa siger han: Sa, men disse Fripræster ville tilraade de Menighedsmedlemmer, som betjene sig af dem, at de ikke skulle gjøre de Anmeldelser, som ere befalede i Loven. Det er jo imidlertid ingen Indvending imod Loven; det kan man jo indvende imod enhver Lov, der foreligger, at der kan være flere, som ikke ville følge den; men det pleier man jo dog ikke at fremføre som en Anke imod en Lov, idetmindste er det ingen begrundet Anke imod den. Søvrigt maa jeg sige, at ligesaa meget som man ønsker Frihed i Kirkerne, ligesaa samvittighedsfulde ere — tør jeg sige — de Allerfleste, for ikke at sige Alle, der have benyttet sig af denne Frihed, til at efterkomme, hvad der udfordres for at overholde den borgerlige Orden; med hvilke Dine man end betragter dem, der betjene sig af den kirkelige Frihed, kan man ikke med Rette sige, at de tilfidesætte Noget i saa Henseende; de ere tværtimod; saavidt mit Betskjendtskab strækker sig, meget samvittighedsfulde

i at overholde Alt, hvad der hører til borgerlig Orden. Det vilde da ogsaa være forunderligt, om disse Fripræster, der jo ikke mangle nogen af Sognepræstens Egenskaber med Undtagelse af den kongelige Udnævnelse, skulde være saa fordærvede, fordi de ikke have kongelig Ansættelse, at de skulde raade dem, der henvende sig til dem, til at begaae Lovovertrædelser. En kongelig Udnævnelse kan dog ikke pludselig forandre et Menneskes Natur; dersom den Mand, der er ordineret og er Fripræst, i Morgen fik et Præstekald af Kongen, hvorledes skulde det da pludselig kunne gjøre ham til et retstøffent Menneske, naar han Dagen i Forveien havde været saa fordærvet, at han havde tilraadet Andre ikke at følge Loven? (Krog: Det er en reen Misforstaaelse.) Ja det maa vist være en Misforstaaelse; men har det ikke været den ærede Rigsdagsmands Mening, saa seer jeg ikke, at han overhovedet har havt nogen Mening med, hvad han sagde. — Jeg kommer dernæst til et andet Punkt. Det ærede Medlem sagde, at dette Lovforslag vilde føre til den saakaldte Præstefrihed. Jeg troer at kunne sige med Sandhed, at jeg mere end det ærede Medlem er en afgjort Modstander af Præstefrihed, Ordet forstaaet saaledes, som den ærede Rigsdagsmand opfattede det; idetmindste har jeg hittet mig oftere end han imod den Præstefrihed, som et Parti eller en vis Anskuelse i Kirken har gjort Forbring paa. Jeg har mange Gange maattet høre ilde af dem, jeg ellers pleier at samstemme med, fordi jeg er en afgjort Modstander af denne Præstefrihed. Jeg siger nemlig: saalænge en Embedsmand er Embedsmand, skal han betjene Enhver af dem, han er sat til at betjene. Det maa ikke tillades en Embedsmand at sige: „den eller den vil jeg ikke betjene“, naar han er sat til at betjene ham. Dette gjælder efter min Mening ikke mere om en juridisk eller en anden Embedsmand end om en geistlig Embedsmand. Vil den geistlige Embedsmand ikke betjene dem, der boe i det Sogn, han er sat til at betjene, saa maa han nedlægge sit Embede. Strider det imod hans Overbeviisning at betjene nogen Saadan, og er det ham saa vigtigt at unblade det, at han ikke kan bringe det over sin Samvittighed at gjøre det, saa maa han nedlægge